

Medlem for Skanderborg Amts 1ste Valgfreds (Tauber), maa jeg sige, at naar han troede, at en Embedsmand blot behøvede at søge om at blive afflediget for at blive afflediget med Pension — ialfsald udtalte han sig, som om det var Noget, der indtraf hver anden Dag — tager han overmaade meget feil; den almindelige Regel vil være den, at en Embedsmand, som uopfordret søger sin Affled, uden Videre afflediges uden Pension. Derimod kan der være Tilfælde, hvort der er saadanne Omstændigheder tilstede med Hensyn til vedkommende Embedsmand, at man ønsker at gjøre ham Affleden saa behagelig som mulig, og at man derfor foranlediger ham til at søge den, hvorefter han faaer Affled med Pension, men det er noget Andet. Det afhænger i intet Tilfælde af Embedsmændenes Behagelighed eller Uyst, ligesom det ikke kan være det eneste Afgjørende ved Spørgsmaalet om Pension, men Afdgangen til Affled med Pension tilkommer kun dem, som paa en eller anden Maade ved Alder, Svagheit eller deslige ere blevne ubrugelige, uden at det kan tilregnes dem, naar de afflediges af Djæneften. — Naar det ærede Medlem derhos har sagt, at Rigsdagen ikke havde Leilighed til at have det tilbørlige Indseende, da tager han atter Feil, idet det er en Regel, at der altid for Rigsdagen bliver forelagt en Fortegnelse over de i det sidste Aar Affledigede, og Pensionen ansees ikke for gjældende, forinden Finantsloven er bleven vedtagen for det paa-gjældende Finantsaar. — Naar jeg dernæst vender mig til den omtalte § 2, vil jeg sige, at Sagen stiller sig for mig, som om den Embedsmændene ifølge Grundloven tilkommende Ret vilde blive betaget dem, hvis man ikke vil overlade Afgjørelsen af det Spørgsmaal, om der foreligger Misligheder, som ere af den Bestaaffenhed, at de gjøre en Embedsmand uskikket til at nyde almindelig Agtelse, til Domstolene. Det forekommer mig, siger jeg, at man vilde undergrave denne Ret, hvis man ikke anerkjendte dette Embedsmændenes Forhold til Domstolene. Det kan være ærgerligt — og jeg tilstaaer, at jeg har været med iblandt dem, der have fundet det i høi Grad ærgerligt — at man ikke kan faae sin Villie sat igjennem ligeover-

for Folk, som man er overbevist om ikke have fortjent at være Embedsmænd; men paa den anden Side erkjender jeg, at de Grundsaetninger, der have dicteret Grundlovens § 17, maae føre til, at man maa lade Domstolene afgjøre dette Spørgsmaal. De Herrer ville ogsaa have bemærket, at der i to Henseender er Forskjel mellem den Maade, hvorpaa § 2 her er redigeret, og den Redaction, der har foreligget i de tidligere Pensionslove. For det Første er Forskjellen den, at hvad der tidligere har hestaaet som tvivlsomt, nemlig hvortvidt Misligheder, som ikke staae i Forbindelse med Vedkommendes Embedsgjæring, skulle kunne foranledige hans Affled, nu udtrykkeligt er fastsat, og dernæst er der den Forskjel, at netop disse Ord: „bestemmes hans Pension ved Lov“ ere tagne bort, fordi deri ligger et Slags Løfte om, at en saadan Embedsmand, selv om han ikke skulde faae Pension efter Pensionsloven, dog vil have Afgang til Pension ved særlig Lov. Jeg skal ikke paa nogen Maade benægte, at Forholdet undertiden kan være af den Bestaaffenhed, at Regjeringen ønsker at blive af med en Embedsmand, men dog finder, at den Straf, der ligger i, at Pensionen nægtes ham, er for stor, og derfor vil indkomme til Rigsdagen med et særligt Forslag om Pension for ham, men dette behøver ikke at staae i Pensionsloven, hvorimod det efter min Formening maa staae aabent for Regjeringen at følge denne Fremgangsmaade, naar den finder Anledning dertil. Naar det ærede Medlem for Skanderborg Amts 1ste Valgfreds (Tauber) har sagt, at der fra tidligere Tid forelaa en Række Love af den Bestaaffenhed, hvorimod netop Pensionslovens mindre klare Udtryk havde foranlediget, at man nu saa igjennem Tingre med denne Ting, og ikke kom frem med særlige Lovforslag i saa Henseende, men lod Vedkommende glide ind under Pensionsloven, da tager han atter her feil. Er der en Række af saadanne Love, er den ialfsald ikke meget stor, og er der ikke i de senere Aar kommet noget særligt Lovforslag frem i denne Retning, er det Gud ske Lov, fordi der ikke har været nogen Anledning dertil, men ikke fordi der har været nogen Slaphed i at hævde de Forbringer, som Pensionsloven opstiller for over-